

University of Groningen

Specimen medicum inaugurale exhibens nonnulla de neuralgia otica

Voorhorst, Janus Jacobus Guilielmus

IMPORTANT NOTE: You are advised to consult the publisher's version (publisher's PDF) if you wish to cite from it. Please check the document version below.

Document Version

Publisher's PDF, also known as Version of record

Publication date:

1851

[Link to publication in University of Groningen/UMCG research database](#)

Citation for published version (APA):

Voorhorst, J. J. G. (1851). *Specimen medicum inaugurale exhibens nonnulla de neuralgia otica*. [, University of Groningen]. [S.n.].

Copyright

Other than for strictly personal use, it is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

The publication may also be distributed here under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license. More information can be found on the University of Groningen website: <https://www.rug.nl/library/open-access/self-archiving-pure/taverne-amendment>.

Take-down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Downloaded from the University of Groningen/UMCG research database (Pure): <http://www.rug.nl/research/portal>. For technical reasons the number of authors shown on this cover page is limited to 10 maximum.

14

SPECIMEN
MEDICUM INAUGURALE

EXHIBENS

Vonnulla de Neuralgia Otica,

QUOD,

FAVENTE SUMMO NUMINE,

EX AUCTORITATE

RECTORIS MAGNIFICI

FRANCISCI ZACHARIAE ERMERINS,

PHILOSOPHIAE THEORETICAE MAGISTRI, LITTERARUM HUMANIORUM ET MEDICINAE

DOCTORIS, PROFESSORIS MEDICINAE ORDINARIJ,

NEC NON

AMPLISSIMI SENATUS ACADEMICI CONSENSU,

ET

NOBILISSIMAE FACULTATIS MEDICAE DECRETO,

Pro Gradu Doctoris,

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC

PRIVILEGIIS,

IN ACADEMIA GRONINGANA,

RITE AC LEGITIME CONSEQUENDIS,

PUBLICO ORDINIS EXAMINI OFFERT

JANUS JACOBUS GULIELMUS VOORHORST,

è pago Aalten-Gelrius.

A. D. v Julii, A. MDCCCLI, Horâ IX.

GRONINGAE,

Apud heredes C. M. VAN BOLHUIS HOITSEMA.

STILLER

IN THE CITY OF NEW YORK

IN SENATE

REPORT

OF THE

COMMISSIONERS OF THE LAND OFFICE

IN RESPONSE TO A RESOLUTION

PASSED BY THE SENATE

APRIL TWENTY-NINE, ONE THOUSAND NINETEEN

SPECIMEN

MEDICUM INAUGURALE

EXHIBENS NONNULLA

DE

Neuralgia otica.

§ 1.

Inter dolores, quibus homines quam maxime cruciantur, principem certe sibi vindicat locum aurium dolor, Otagia (ab ὠς, οτος: auris, et ἄλγος: dolor). Duplex otalgiae genus vulgo describitur, alterum cum inflammatione junctum (Otagia inflammatoria: chronica vel acuta); alterum morbosam affectionem sistens nervorum sensibilibum, qui in auditus organon distribuuntur (Otagia ner-

vosa, Neuralgia otica.) Quae ultima denominatio, a Clar. ROMBERG proposita, mihi videtur optima ut confusio inter duas has species evitetur, quam multis in scriptis de scientia otiatrica invenies. De hac ultima affectione pathica mihi, dissertationis argumentum quaerenti, nonnulla in medium proferre proposui. Quodsi in elaboratione hujus materiae nonnumquam solo verbo „*otalgia*” utar, semper hic nostram pathicam affectionem esse intelligendam, ut adtendas, quaeso. Quae denominatio sufficiens mihi videtur, quum graeca voce *αλγος* nostris diebus vulgo intelligitur dolor ex affectione ortus nervorum.

Quaesiverunt Medici num revera neuralgia otica in praxi observetur nec ne, imo et sunt qui illius existentiam negarunt. Doct. w. KRAMER imprimis — qui ad scientiae otiatricae progressionem tam multum contulit, — *otalgiam „nervosam”* plane negavit, dicens (1):

(1) Cf. w. KRAMER: *Die Erkenntniss u. Heilung der Ohrenkrankheiten*. Berlin 1836, p. 196.

„ Wir haben zuverlässig niemals Ohrenschmerz
 „ ohne entzündliche Erscheinungen , entweder
 „ im Gehörgange oder am Trommelfell , beo-
 „ bachtet , so dass wir einem Jeden , der nicht
 „ mit dem Ohrenspiegel und bei hellem Son-
 „ nenscheine die Untersuchung des Trommel-
 „ fells zu machen versteht und zu machen
 „ gewohnt ist , auch das Recht absprechen ,
 „ über die Existenz einer nervösen Otalgie
 „ einen entscheidenden Ausspruch zu thun.”

Verum quidem est , quod multi auctores de
 neuralgia otica scripserunt , qui numquam nec
 speculo auris nec cathetere uti solebant ; ve-
 rissimum etiam , quod multi eorum crebro in
 praxi otalgiam habuerunt , ubi in auditus
 organon haerebat phlogosis (1) ; sed licet
 etiam revera quae illi hac de re monuerunt
 dubitari queant , permulti tamen alii , qui ex-
 plorationem auris non neglexerunt , sententiam

(1) Sunt enim , uti inter alios , HOFFMANNIUS , auctores ,
 qui loquuntur de exitu otalgiae in otorrhoeam et in
 abscessuum formationem ; dum alii , uti CALLISEN , MALA-
 TIDES , etc. , omnes aurium morbos , qui dolore concomi-
 tantur , otalgiam nominarunt.

a Doct. KRAMER prolatam, plane refutant, inter quos sufficiet ut nominem: FRANK (1), SCHMALZ (2), HUBERT-VALLEROUX (3) ut et alii. Et etiam Doct. KRAMER, recentiore tempore, illum erravisse ipse fateatur casumque refert, quo ea pathica affectio revera obtinuit, dum simul critice dijudicat casus morbi a variis auctoribus (ITARD, PH. H. WOLFF, SCHMALZ, HUBERT-VALLEROUX, MENIÈRE et EISENMANN) relatos (4).

Ex quibus elucescit Neuralgiam oticam pertinere ad affectiones rariores, plurimisque certe in casibus quibus auctores neuralgiam crediderunt, exstitisse aliam in auditus organo morbosam conditionem (5).

(1) Cf. *Handboek der Oorheelkunde*, transl. et adauct. a Doct. A. H. SWAAGMAN. Gron. 1847, p. 513.

(2) Cf. *Erfahrungen uber die Krankheiten des Gehöres und ihre Heilung*. Leipz. 1846, p. 253.

(3) *Essai théorique et pratique sur les maladies de l'oreille*. Paris 1846, p. 173.

(4) Cf. *Die Erkenntniss u. Heilung der Ohrenkrankheiten*. Berlin 1849, p. 628 seqq.

(5) Inprimis phlogosis membranae tympani doloribus concomitatur quae, cum neuralgia quam maxime conveniunt. Quod

§ 2.

In otalgia nostra ergo praetermittendi sunt omnes aurium dolores ex inflammatione, supuratione vel otorrhoea, e corporibus peregrinis oriundi et qui alios aurium morbos commitare solent. Meram neuralgiam hac significatam et sub eandem redactam volumus seriem, cui dolor faciei Fothergillii, Neuralgia supraorbitalis, Ischias nervosa COTUNNI etc. ad-censentur. Et revera otalgia e sententia ITARDII eosdem habet characteres, qui pathicis illis affectionibus sunt proprii.

Inopinato oboriuntur in aure dolores illi lancinantes, torquentes, pungentes, qui ad regionem temporum, occipitis, faciei, faucium, imo ad linguam irradiantur tantoque saepe

ex observationibus Doct. KRAMER satis patet. Quamobrem jure merito etiam Doct. FRANK: »Ieder,» monet »die ge-
 »woon is met het speculum te onderzoeken, zal overtuigd
 »zijn, dat de oorpijn in zeer vele gevallen als otalgia ner-
 »vosa beschouwd werd, waarin zij het verschijnsel eener ont-
 »steking in eenig deel des gehoororgaans, *meestal van het*
»trommelvlies, uitmaakte.» Cf. Handb. d. Oorheelk., p. 517.

impetu furient, ut aegri ejulent, somnus arceatur omnisque fere superetur patientia humana. Ut in affectionibus nervorum rheumaticis in genere, sic hic dolor per brevissimum temporis spatium vehementissime furiat, repente imminuitur vel inopinato plane evanescit et remissionibus vel intermissionibus haud raro redit aliasque tunc corporis partes nonnumquam occupat. Si per longum tempus jam otalgia vexaverit aegrotum, oculi nonnumquam rubescunt, dolent ac nimiam lucis impressionem valde fugiunt (photophobia); tempora genaeque dolent, quin vires languescere, agrypniam provocare et spasmis et convulsivis contractionibus, imprimis musculorum faciei et palpebrarum, ansam dare potest otalgia; imo monuerunt nonnulli Medici ex otalgia ortas se vidisse convulsiones universales ut et deliria imo et mortem; — atamen dubitandum mihi videtur num iis in casibus, quibus talequid obtinuit, alia non exstiterit pathica affectio v.g. otitis interna. Illam enim affectionem periculosam esse et

acutissimam, cognitum nōn solum, sed et etiam partis affectae vicinitate cerebri gravitas et tensio partium harum petrosarum dolorosa portendunt; quare pauci interdum dies, affectu vel ipsi tandem cerebro communicato, vel per solum consensum, ad mortem suffi-
ciunt (1).

Aures, neuralgia affectae, plerumque sonant, semper hic, uti recte LOBETHAL (2), opinatus est, e nimia nervorum sensibilitate. Auditus nonnumquam, licet semper parum tantummodo est adauctus, in universum tamen, nisi sensibilitas nimia ei inde imperiatur, otalgia non afficitur. Sunt qui auditum nonnumquam ex otalgia imminuere statuunt; sic apud SCHMALZ: „Während des „Anfalles“ legitur „leidet der Kranke nur „bisweilen an Schwerhörigkeit und Ohren- „tönen; in der Regel pflegen diese Symp-

(1) Cf. JOH. PET. FRANK. *Epitom. de curand. hom. morb.* I. § 161.

(2) *Conspectus morborum auris humanae* 1833. pag. 28.

„tome, wenn sie vorhanden sind, in und
 „ausser dem Anfalle nur unbedeutend zu
 „sein. — Man findet jedoch dieselben allemal
 „dann, wenn die Krankheit, wie es biswei-
 „len geschieht, zu einem anderen bereits be-
 „stehenden Uebel hinzu kommt, oder mit
 „einem solchen gemeinschaftlich auftritt, oder
 „auch wenn sie nach längerer Dauer ein
 „solches, besonders eine Entzündung der
 „Theile des Ohres, des Rachens, u. s. w.
 „herbeiführt.“ (1). Exitus tamen neuralgiae
 in inflammationem, qui SCHMALZ hic statuit,
 certe non est admittendus, ac dolorem, qui
 his in casibus aegrotum vexavit, aurium in-
 flammationis, parum tantummodo evolutae,
 fuisse symptoma vix dubitandum mihi videtur.

Ex dictis cogitare quidem posses pathicam
 illam affectionem facile ab aurium dolore, qui
 inflammationem concomitare solet, distingui

(1) Cf. SCHMALZ, *Erfahrungen über die Krankheiten des Gehöres und ihre Heilung*. Leipz. 1846, § 433, p. 254.

posse, quum hic dolores, ab initio modici, mox adaucti, permanent, vesperi quidem multum intensi, mane remittentes, deglutitionem impediētes et omni maxillae motu, sternutatione, tussi et manducatione exacerbantes. Quae omnia vere, licet quidem quam momenta diagnostica certe non sint rejicienda, non sufficiunt ad diagnoscendam neuralgiam oticam a dolore qui aurium inflammationem concomitat.

§ 3.

Ut rite et certe dignoscatur otalgia ab inflammatoria aurium affectione, exploratio auris tam externae, quam internae — quae singularia requirit praecepta, de quibus agendum nimis longum foret — absolute requiritur.

Jam dictum est imprimis dolorem, quo membranae tympani phlogosis concomitatur, omnes nonnumquam characteres offerre otalgiae, uti inter alios perplures probant ob-

servationes a Doct. W. KRAMER descriptae (1). Attamen tympanum, ope speculi auris examinatum, in Neuralgia otica nullo modo a norma deviatum cernitur. Inflammatum id contra tympanum, bene lustratum, ruborem offert ab initio coeruleo-rubrum, serius profundum, saturatum, a reticulis vasculorum rubrorum pendentem; quae a ramulis majoribus, partim in meatu auditorio distributis, partim juxta manubrii mallei situm striarum sub forma decurrentibus originem trahunt; membrana tympani tumida cernitur, non amplius istas, quas sub suimet conditione sana conspicere sinit, proëminentias et depressiones ostendens, simulque adiaphana offenditur, ita ut nec manubrium mallei (in statu ejusdem normali striae e flavo-albidae ad instar transparens) nec angulus ligamentosus, tympanum nuniens, distinguiqueant.

(1) Cf. *Die Erkenntniss u. Heilung der Ohrenkrankh.*, 1849, p.321 Beob. LIII—LXIII.

Inflammatiо meatus auditorii ext. etiam doloribus concomitatur, qui characteres nonnumquam praebent neuralgiae oticae. Meatus ille tamen, nullomodo mutatus ubi Neuralgia existit, si in eo haeret inflammatiо primum modice ruber, siccus et calidus, mox intensius rubescere et intumescere incipit, dum communissimum, quod illam sequitur inflammationem, consecrarium est suppuratio, purulentae profluvium materiei, vel otorrhoea. Quo phlogosis illa tamen tali gradu existit ut exinde violentissimi, otalgiae aequales oriantur dolores, solitis concomitatur febris inflammatoriae signis, frigore nimirum, subsequo calore, vesperi multum intenso, mane remittentente; dum in casibus gravioribus auricula ut et gena in latere affecto rubescunt, tumescunt ac calescent, atque oculi prominent sanguine suffusi. Ceteroquin, uti jam dictum, dolores illi id habent proprium, ut loquendo, masticando et quocumque alio mandibuli inferioris motu ut et auriculae attractione, valde augentur.

Facile tandem confundi potest morbus cum inflammatione partium solido-mollium, quas cavum tympani contendit; cujus phlogoseos duas formas, acutam et chronicam, observamus. Signa otitidis internae acutae sequentia sunt: Orditur solitis febris inflammatoriae signis, doloribus in aure de repente exortis, aut odontalgia ferocissima ad aurem usque excurrente, qui, ab initio modici, mox adaucti, in fundo pori acustici ab aegris persentiuntur atque se diradiant per varias capitis partes auri internae magis minusve proximas. Adest oxyecoia, ut levissimus haud feratur sonus, omnisque strepitus dolorem adfatim adaugeat; aegrotantes vocem propriam expavescunt, eaque excitata cohorrescunt, strepitus varii generis audiunt et cerebri erethismus tantus est, ut vasorum pulsationes ictus fortissimos vix tollendos efficiant. In casibus gravioribus omnia exoriuntur criteria febris inflammatoriae et accedunt vomitus, anxietas, vertigo, deliria furibunda, demum oculorum strabismus et

distorsio musculorum faciei, imo et extremitatum. convulsiones et paralyses, cophosis plenaria, pulsus tremulus, debilis, intermittens; involuntaria urinae et alvi excretio, extremorum livor et frigus, sopor et mors apoplectica vel convulsiva.

Symptomata, quae otitidem chronicam concomitant, multo minus furibunda sunt, ita ut morbus ille, antequam jam exiit in suppurationem vel ulcerationem, raro tantummodo arti salutiferae subjicitur.

Quamdiu inflammationes intra cavitatis tympani et labyrinthi limites versantur, tamdiu omnia deficiunt signa objectiva; quodsi autem ad processum mastoideum usque, vel ad tubae Eustachianae orificium pharyngeum, vel ad tympani membranam expandantur, in partibus nominatis essentialis inflammationis characteres in lucem emergunt, facile intelligendi (1).

(1) Cf. A. VOGL. *Dissert. inaug. medico-pract. de Otitide*. Pragae. 1845, p. 16—17.

§ 4.

Ex iis, quae prolata sunt, facile quisquis intelliget, explorationem auris aegrae in diagnoscenda otalgia numquam neglectam esse. Auris ergo ut sedulo inspiciatur accurateque examinetur oportet, an forte alieni quid in eadem dolorem provocaverit.

Prima disquisitionis pars semper consistere debet in retrahenda et attollenda auricula externa, quo facto, si inflammatio haereat in auditus organo, dolores quammaxime adaugeri solent. Eodem respectu mandibulum inferius amoveatur maxilla superiore et ad illam reducatur, quo motu, si inflammatio exstet, non minus cruciatus augentur. Dein semper explorandi sunt meatus auditor. ext. et quae illum a tympani cavo sejungit membrana tympani. Si meatus ille est inflammatus, exploratio sine speculo, si posset, fieri debet; et si haec explorationis methodus ad diagnosin non sufficiat, prudenti manu speculum applicare illicitum est, quo tamen

numquam fortiter dilatari debet meatus. Dein diligenti exploratione conditionis membranae Schneiderianae, pharyngis, dentium et actionis musculorum faciei opus esse, quivis scit.

Postea, si inspectio partium nominatarum parum tantummodo vel nil docuerit, exploratio instituatur tubae Eustachianae et cavi tympani, et quidem primum illius ope experimenti, quo clauso ore et naribus aër compellitur in tympanum. Inflammata aure interna hoc experimento dolor cietur, saltem illis in casibus quibus in tuba Eustachiana non haereat causa, qua aëris introductio in tympani cavum cohibeatur. Quodsi locum habeat, aërisque ergo pressio illud in cavum nec ab aegroto sentiatur, neque ab exploratore audiatur aure appositâ auri aegrotantis, catheter immittendus est per quem aërem inflabis, vel, si hac ratione aër prorsus non penetrat in cavum tympani, vel exigua tantum quantitate, tum ex anthlia compressoria injici debet aër. Et si nunc rite inflatus aëris in cavum tympani audias, illeque nec dolorem augeat

(uti in inflammatione cavi tympani), neque ullum aëris motus procreat sonum morbosum, de absentia otitidis internae vix magis dubitabis. Ceteroquin conditionem, qua versatur tuba Eustachiana, explorare posses introductione chordarum ex intestinis praeparatarum (darmsnaren), ut in tetrachordo uti solent. Ex omnibus iis facile est intelligendum quibusnam criteriis neuralgia otica ab inflammatoria sic dicta otalgia dignosci potest. Consistunt illa nempe in sequentibus a Doct. SWAAGMAN prolatis: „De otalgie” inquit „onderscheidt zich van de oorpijn, welke eene ontsteking vergezelt, doordien zij niet, gelijk gene, traspgewijs toeneemt, maar dikwijls oogenblikkelijk den hevigsten graad bereikt. Ook is de duur van de zenuwachtige oorpijn geheel onbepaald; zij verdwijnt veelal even zoo snel als zij zich ontwikkelde en verplaatst zich somwijlen bij tusschenpoozingen op andere zenuwen. Zelden is zij alleen tot het oor bepaald; meestijds strekt zij zich over het halve aangezicht (als prosopalgie) uit.

Daarenboven is er geen koorts voorhanden, ten zij de oorpijn toevallig als verschijnsel van eene febris catarrhalis of intermittens verschijnt. Voorts ontbreken de plaatselijke objectieve verschijnselen van ontsteking: de gehoorgang is noch gezwollen, noch ook rood; het trommelveel is, als gewoonlijk, doorschijnend; het inpersen van lucht in de trommelholte vermeerderd de pijn in geen deele en alle verschijnselen van volkomene doorgangbaarheid des middenoors worden bij aanwending der luchtdouche waargenomen. Ook de deelen der keelholte zijn volkomen gezond" (1).

§ 5.

Multi qui de otalgia nervosa scripserunt Medici, parum tantummodo de illius morbi sede protulerunt; imo et ipse ITARD, qui ceteroquin hoc de morbo ejusque curandi methodo

(1) Cf. *Diagnostiek der Oorziekten*. Groning. 1850, p. 81.

tam longe disseruit, verbo solummodo monuit pathicam eam affectionem forsán sedem suam habere vel in Nervo acustico, vel in Chorda tympani; vel eam oriri credit e levi quadam irritatione membranarum, quae varias investunt auditus organi cavitates.

BECK sententiam ITARDII quoad sedem morbi in Nervo acustico plane, et merito jure sane, refutat chordamque tympani unicam ejusdem sedem censuit. „Wäre der Sitz“ ita hac de re monet „im Gehörnerven, so müsste „die Taubheit mehr hervortreten als die Schmerzen. Dieses ist jedoch nicht der Fall, „und das verminderte Hören ist einem Reflex „von der Chorda tympani zum Gehörnerven, „mehr aber noch der gestörten Verrichtung „der Muskelparthien zuzuschreiben. Eine „Reizung der Häute der Hohlen des Ohres“ ita pergit BECK „kann ebenfalls nicht als „Ursache der Otalgie betrachtet werden, „denn die Irritation kann nicht in grosser „Heftigkeit bestehen, ohne dass Entzündung „und die Ausgänge derselben eintreten; durch

„eine leichte Irritation aber lässt sich der
 „heftige Schmerz, welcher bei einer Otagie
 „vorhanden ist, nicht erklären [?], da Ursache
 „und Wirkung gleichen Schritt halten“ (1).
Contractiones morbosas musculorum faciei quae
Neuralgiam oticam non raro concomitant, insu-
 per pro sua opinione de sede morbi in chorda
 tympani militare suadet BECK, quum haecce
 chorda intra Fallopii canalem quammaxime
 cum Nervo faciali conjunctum sit.

Ultimum hoc argumentum, me iudice, tamen
 nil afferri potest quod opinione Doct. BECK
 militat; conjunctio enim chordae tympani cum
 Nervo faciali solummodo constat in juxtaposi-
 tionem filamentorum nerveorum, ita ut hoc in
 casu de communicatione impressionis ab unius
 quodam filamento ad illud alterius nervi sermo
 esse non possit.

Insuper non video quare BECK solummodo
 ad chordam tympani, quam affectionis nostrae

(1) Cf. BRESLER: *Die Krankheiten des Kopfes und der Sinnesorgane*. Berlin 1840, p. 354.

sedem, attendit, quum enim cogitare jam licet omnes Nervi trigemini ramos in aurem internam ac in membranam tympani destributos itidem sedem esse posse neuralgiae oticae.

§ 6.

Causae, quae Neuralgiam oticam producant, licet de illis parum admodum certum constat, ut eadem sint, quae prosopalgiam, neuralgiam frontalem, odontalgiam aliasque neuralgias evitant, vix dubitares; atque eo minus, quum non raro illae affectiones otalgiae locum sibi vindicant. Quamobrem quod inter causas praedisponentes certe ultimum locum non teneant dispositio arthritica et rheumatica, vix opus erit ut moneam. Saepius Neuralgiam oticam etiam hac ex causâ affectiones rheumaticae vel arthriticae antecedunt eamve concomitant; imo ut et earum affectionum origine statim otalgia plane evanescere possit, cognitum est. Et exinde facile intelligitur quare morbus illos homines, qui cubiculos degant humidos

frigidosque, imprimis invadere solet. Aër frigidus, calenti praesertim corpori subito admissus indeque nata perspirationis cutaneae suppressio hanc ob causam facile morbum producere potest. Praeterea ad causas praedisponentes referri debet constitutio nervosa et exinde ad nervorum affectiones proclivitas, ut in hypochondriacis et imprimis in hystericis, quamobrem morbus etiam crebrius feminas invadit, viris.

Uti et ad nervorum illas affectiones proclivitas in genere in graviditate est adaucta, sic et etiam praedispositio ad neuralgiam oticam.

Causae Neuralgiae oticae occasionales sunt variae. Aut primarie illae chordam tympani ceterosque nervorum in aure destributos ramos afficiunt (Otalgia idiopathica); ad quas imprimis referendus aër frigidus auri admissus, cet. Aut causae in alios extra aurem sitos nervorum ramos agunt, quorum cum tympani chorda consensu ac irradiatione neuralgia otica oriri potest (Otalgia sympathica s. con-

sensualis.) Sic v. g. FAUCHARD memorat casum, quo pathica illa affectio valde decruciabat aegrotum ac dente molari cariosa producebatur, quâ remotâ otalgia plane ac statim disparuit. Et similem refert casum Doct. W. KRAMER (1). Plurimis in casibus morbus simul ac prosopalgia, odontalgia et neuralgia supraorbitalis, cum morbosa quadam corporis conditione, cum febris catarrhali etc. cohaeret (Otalgia symptomata), neque raro ex quadam malaria, ut dicitur, originem coepit, quo facto intermittentem vulgo praebet characterem (Otalgia intermittens.) Quibus in casibus permultae quidem existere possunt causae: animi pathemata, imprimis ira vehemens; affectiones gastricae; perturbationes in functione organorum chylopoëticorum, ac hepatis; plethora abdominalis; menstruatio impedita vel ejus suppressio; exanthematum praecipue chronicorum retrocessus (licet iis saepius certe

(1) *Die Erkenntniss u. Heilung d. Ohrenkrankh.* Berlin 1849, p. 628.

otitis chronica interna, quam quidem Neuralgia otica exoriatur) cet. cet. Saepius tamen ut nec causam constitutionalem neque occasionalem invenes, satis constat.

§ 7.

Cura Neuralgiae oticae, respectu causarum remotarum discrimine, diversissima est.

Plerumque causae rheumaticae vel catarrhalis ratio erit habenda, quippe quibus saepissime originem debeat otalgia. Et tum aptissima videtur cura, quae placet ITARDO in omnibus otalgiis, quae ex rheumatica vel mera nervorum affectione exortae sunt: Caput aqua tepida per horae quadrantem lavandi et ut evitetur refrigerium, partem capillatam pannis laneis admodum calefactis fricandi; deinde panno aspero sicco itidem calido, vel potius fumigationibus e succino impraegnato et multatio cerato obtegend. Qua methodo semper fere larga transpiratione elicit, dolor vel inopinato plane evanescit,

vel saltem mitigatur. Quod si capilli nimis longi sint ita ut calor capiti ipsi admoveri non possit, tum regionem temporalem et genas cataplasmate calido ex herba verbenae cum farina lini et melle involvendas maxime suadet. Cujus methodi effectum vaporisationibus aethereis aptissime adjuvat: Liq. anodyn. min. Hoffm. dr. III in Aq. destill. $\frac{3}{4}$ β soluti collocantur in vasi aqua fervida repleto, et collum calycis, quo continetur liquor (quem in finem aptissimum nobis videtur instrumentum a Doct. M. FRANK propositum ac delineatum (1), vel illud a Doct. F. A. H. BERG descriptum (2) in meatum auditorium ext. dirigitur, nec priusquam vaporisatio perfecta secuta sit, retrahitur; semper hoc solo medicamine magnum aegrotis levamen se attulisse,

(1) Cf. *Handb. d. Oorheelk.*, fig. 77. — Descriptionem hujus apparatus invenis. Loc. Cit. p. 256.

(2) Cf. F. A. H. BERG, *Beiträge zur Behandlung der nervösen Schwerhörigkeit mittelst eines neuen Apparatus*, Berlin 1845. — Quem apparatus simul descriptum ac delineatum invenis Doct. SWAAGMAN in FRANK: *Handb. d. Oorheelk.* p. 233 Supplement-plaat, I, fig. 3.

non raro otalgiam peritus subtilisse, affirmat. Non minus eidem auctori placet sapo niger, magnitudine imperialis supra corium illitus, ad tempora applicatus, cujus auxilio vehementissimam otalgiam, cum odontalgia complicatam, semel se minuisse contendit (1). Praemonuit insuper ille auctor ut cautus sis in adhibendis narcoticis fluidis, praesertim Opio, in meatu auditorio et illis instillationibus praefert, sin dolores ad Opii usum invitant, in Emplastri opii forma ad tempora aut processum mastoideum applicare. Et etiam alii permulti auctores valde monent ne hac methodo aegrotum, nostra culpa, summis exponamus periculis.

FRANK tamen se saepius optimo eventu adhibuisse dixit extract. hyoscyami cum aqua (aa part.) commixtum in meatu auditorio, neque umquam vidisse ejus applicationis methodi consecutaria quaedam periculosa. Jure

(1) Cf. ITARD. *Traité des maladies de l'oreille et de l'audition*. Paris 1821, p. 90.

merito ille auctor monet ut ab illa methodo plane abstineas iis in casibus, quibus membrana tympani sit disrupta aut perforata (1).

Saepius et ipse effectu maxime optato acet. morph., pone aurem, methodo endermatica, applicatam vidi in neuralgia faciali, quamobrem non minus efficax putarem hocce remedium, simili modo adhibitum, in Neuralgia otica. Insuper aptissimi mihi videntur gravioribus in casibus evaporationes ex narcoticis remediis (v. g. Extr. hycsc.) per catheterem, quo modo in Cophosi nervosa adhibui solent, in tubam Eustachianam introductae.

Uti in Neuralgiis in genere, sic et etiam hoc in morbo epispastica et revulsiva mirabilem saepenumero exercent effectum; itaque

(1) Cf. *Loc. cit.* p. 518. — Jam GALENUS periculosam suadet opii applicationem immediatam in aurem atque in omnibus auris doloribus opium prorsus rejiciendum censet. ZACUTUS LUSITANUS historiam narrat, sistens Hispanum quemdam, qui post incautum opii in aurem usum, primum convulsionibus invasus, dein maniacus factus, ac tandem mortuus sit.

cucurbitae siccae et cruentae, nuchae vel scapulae applicatae, sinapismi, empl. vesicat. ordin., fonticuli, empl. Drouadi (1), empl. e Tart. emetic., linimenta irritantia, ad easdem regiones; pediluvia derivantia etc. praestantissimum praebent auxilium. Sic DZONDI infantem, vehementissima otalgia laborantem, statim curavit vaporibus calidis aquosis ad processus mastoidei regionem per tubam adductis.

Multa insuper remedia hoc in morbo commendata sunt, uti: succum rutae hortensis, recente expressum, in meatum auditorio stillatum; camphora, in gossypio involuta ac meatum auditorium introducta, vel in Liquore HOFMANN. (20 gr. ad unc. 1 Liq. in illum stillata; ammonia liquida, cum aq. menth. pip. commixta (8—10 guttul. ad unc. β aq. menth. pip.); ol. cajeput.; cataplasmata ex mica panis calidi cum sem. cumini, anisi, foeniculi, cum moscho talibusque et spiritu Vini. Alii usum

(1) Cf. SCHMALZ, *Erfahrungen*, u. s. w., p. 255.

topicum laudarunt Ol. Olivarum cum lacte mixti, calidumque in aurem instillati et gossypio superadditi ut minus refrigeratio exponatur auris; fumigationes e camphora, succino, olibano, baccis juniperi vel fumus nictianae auri immissus, ceteraque.

In genere tamen otalgia, quoad causas praegressas, curae indicationes facile nuntiabit. Sin ergo v. g. detegas dentem cariosam molarem, illa dimovenda est, quo facto dolor, uti patet ex observationibus a FAUCHARDIO et KRAMERO factis, de quibus supra jam sermo fuit. Quo neuralgia otica originem suam ex chlorotica coepit aegrotantis conditione, ferrum taliave maxime conveniunt; dum si alio in casu cohaereat cum plethora abdominali et obstructione alvi, remedia illis in morbis comprobata maxime sunt indicata. Quo morbus originem coepit e suppressione cujusdam sanguinis profluvii (v. g. menstruorum, haemorrhoidum) illud quantumvis revocandum est a Medico; experientia enim docuit, reditum illius sanguinis profluvii multo efficaciorum esse, san-

guinis detractionibus arte factis. Exanthemata retropulsa, vel arthritidem et rheumatismum, vesicatoriis, sinapismis, balneis, frictionibusque cum panno aspero, inunctionibus linimento volatili, camphora, sulphure cet: revocare conabimur. Nimiam nervorum in hystericis et hypochondriacis sensibilitatem antispasmodicis remediis leniemus. Et sic, ut finem huic imponam, si neuralgia otica obveniat ut larva febris intermittens, sulphas chinini ut et alia febrifuga petuntur. Ex quibus satis patet, ut simul ac in quovis morbo tractando, sic etiam in hocce variis indicationibus debet Medicus, quibus rite observatis certe melius morbi curatio perficietur, quam variorum medicamentorum specificorum (uti dicuntur) farragine.

TANTUM.

THESES.

I.

Neuralgiam Oticam ab otalgia sic dicta inflammatoria non dignosci posse statuo, nisi exploratione auris.

II.

Ubi inflammatio ibi haemorrhagia.

III.

Non consentio cum iis, qui dicunt in arteriis non adesse fibras musculares organicas.

IV.

Recte Doct. BURROWS: „dass in vielen Fal-
len, ja vielleicht in der Mehrzahl derselben,
die Apoplexie und Hemiplegie ihre nächste
Bedingung nicht innerhalb des schädels fin-
den, ja ich möchte noch weiter gehen und
behaupten, dass in sehr vielen Gehirnaffect-
tionen die unscheinend von seröser oder blu-
tiger Ergiessung herrükren die primäre
Krankheitsursache eben so wenig im Ge-
hirne obwaltet als sie bei Anasarca im Zell-
gewebe, bei Ascites im Bauchfell, bei Blut-
erbrechen im Magen ihren Sitz hat.“

V.

Primariam causam mutationis figurae pel-
vis Osteomalaticae censeo gravitatem corporis.
Tamen non concedendum mihi videtur Clar.
KILIAN, intrusionem et protrusionem ossis
sacri in pelvis cavitatem maximam causam
totius difformationis habendam.

VI.

Inter Scarlatinam, Rubeolas, ac morbillos, existere magnum affinitatem censeo.

VII.

Varioloïdes identicus cum Variolis habeo, et sola aegroti individualitate modificatus.

VIII.

Quamvis rarissime, possunt tamen adesse casus, quibus, fetus absque dubio mortui embryotomia instituatur, ut facilius versione educi possit.

IX.

Si parturiens Eclampsia afficitur caput infantis in pelvi minore iam haeret, ostiumque uteri satis est apertum, forcipis applicationem crederem indicatam.

X.

*Recte Legislator Neerlandicus (Art. 307—
310 Burgerlijk Wetboek) partui Serotino
trecentessimum diem constituit ultimum.*

XI.

*Methodum a Doct. BASCHWITZ ad curan-
dam Hydrocelen propositam, bonam censeo.*

XII.

*In Blennorrhoearum curatione diaeta
optimum remedium.*
